

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 582/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] podnikajúceho pod obchodným menom [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Lenou Pištovou, Račianska 66, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 62 Er 613/2017 zo 16. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] podnikajúceho pod obchodným menom [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA]

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Lenou Pištovou, Račianska 66, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 62 Er 613/2017 zo 16. apríla 2020 (ďalej len „namietané rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd poveril súdnu exekútoriku JUDr. Evu Falisovú vykonaním exekúcie na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 30 Cb 212/2004 zo 16. októbra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 155/2013 z 21. januára 2016 na vymoženie pohľadávky oprávneného [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľovi ako povinnému. Exekučné konanie je vedené pod sp. zn. EX 14213/17, sp. zn. 62 Er 613/2017. Súdna exekútorika vydala 15. mája 2017 upovedomenie o začatí exekúcie a 13. októbra 2017 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti (bytu) vo vlastníctve sťažovateľa. Následne požiadala o vyhotovenie znaleckého posudku na určenie hodnoty predmetnej nehnuteľnosti, ktorá bola stanovená na sumu 89 700 eur. Dražobná vyhláška bola vydaná 7. novembra 2019 a riade zverejnená. Príklep na dražbe konanej 19. decembra 2019 bol udelený vydražiteľovi [REDAKOVANÉ], ktorý zložil dražobnú zábezpeku a urobil najvyššie podanie.

3. Sťažovateľ podal proti udeleniu príklepu počas dražby, teda riadne a včas, námietky, v ktorých argumentoval, že súdna exekútorika má vedomosť o podaní vylučovacej žaloby, ako aj podaní návrhu na odklad exekúcie, no napriek tomu dražbu vykonala a udelila príklep. Následne (22. januára 2020) sťažovateľ podal okresnému súdu, ako aj súdnej exekútorike podanie označené ako doplnenie námietok z 19. decembra 2012, v ktorom neboli uvedené žiadne nové námietky nad rámec tých, ktoré boli uvedené v zápisnici o udelení príklepu, išlo teda iba o doplnenie právnej argumentácie.

4. V napadnutom rozhodnutí okresný súd námietky sťažovateľa ako povinného zamietol, doplnenie jeho námietok z 22. januára 2020 odmietol ako podané po zákonom stanovenej lehote a schválil príklep udelený súdnou exekútorikou pri dražbe nehnuteľnosti

konanej 19. decembra 2019 za najvyššie podanie vo výške 89 700 eur. Sťažovateľom včas podané námietky okresný súd vyhodnotil ako nedôvodné, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 M Cdo 20/2010, v zmysle ktorého samotné podanie vylučovacej žaloby nemá za následok odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku a súdny exekútor môže pokračovať v realizovaní úkonov spojených s predajom nehnuteľnosti. Opačný výklad by podľa názoru okresného súdu mal za následok, že dražba by mohla zabrániť akákoľvek šikanózna žaloba zo strany tretej osoby. Zo zápisnice o udelení príklepu vyplýva, že súdna exekútorka informovala záujemcov o dražbu nehnuteľnosti a účastníkov dražby o podaní vylučovacej žaloby. Okresný súd tiež poukázal na skutočnosť, že odklad exekúcie povolený nebol.

5. Podľa názoru sťažovateľa došlo v jeho veci k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a to formalistickým výkladom podania sťažovateľa označeného ako doplnenie námietok, hoci zákon také doplnenie nevylučuje a sťažovateľ tak urobil v koncentračnej lehote. Sťažovateľ zdôraznil, že obsahom doplnenia neboli žiadne nové skutočnosti, len doplnenie právnej argumentácie. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 47/2018 z 22. novembra 2018, v zmysle ktorého nemožno považovať postup okresného súdu za ústavne súladný, pokiaľ neposúdil námietky sťažovateľa aj v intenciách podania z 22. januára 2020 a rozhodol o schválení príklepu. Okresný súd nepostupoval v súlade s § 9a ods. 3 Exekučného poriadku v spojení s § 124 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v dôsledku čoho nedošlo ku komplexnému posúdeniu námietok sťažovateľa, a teda nebola zabezpečená ochrana jeho práv.

6. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd pristúpil k ústavne nekonformnej interpretácii § 56 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), pokiaľ schválil realizáciu dražby bytu aj v prípade, že bol podaný návrh na odklad exekúcie, pretože bola podaná žaloba o vylúčenie veci z exekúcie. Ustanovenie § 56 ods. 6 Exekučného poriadku pritom jednoznačne upravuje, že súdny exekútor nemôže vykonávať žiadne úkony smerujúce k vykonaniu exekúcie vzhľadom na podaný návrh na odklad exekúcie, o ktorom musí rozhodnúť exekučný súd. Neobstojí ani poukázanie okresného súdu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 20/2010,

v ktorom bola riešená iná právna otázka a tiež interpretácia iného ustanovenia Exekučného poriadku (§ 56 ods. 1). Súčasne v spomínanom konaní bola podaná excindačná žaloba, ale nebol podaný návrh na odklad exekúcie. Okresný súd síce správne vyriešil otázku, že samotné podanie žaloby o vylúčenie veci z exekúcie nebráni súdnemu exekútorovi v možnosti vykonať dražbu, avšak návrh na odklad exekúcie (pokiaľ nejde o návrh podávaný opakovane z rovnakého dôvodu) je dôvodom, pre ktorý nemôže súdny exekútor vykonávať úkony, ktoré smerujú k bezprostrednému vykonaniu exekúcie. Takýmto úkonom je nepochybne dražba nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa, ktorého majetok je zabezpečený zriadením exekučného záložného práva.

7. Sťažovateľ tiež argumentoval, že Exekučný poriadok upravuje, v ktorých prípadoch môže súdny exekútor aj napriek podanému návrhu na odklad exekúcie zrealizovať dražbu, aby sa tým zabránilo účelovému mareniu zo strany povinného. V prípade sťažovateľa tieto zákonné podmienky splnené neboli, pretože nešlo o opakovaný návrh na odklad exekúcie zo strany povinného; išlo o návrh na odklad exekúcie podaný treťou osobou; išlo o návrh podaný v súvislosti s excindačnou žalobou. Je preto zrejmé, že v prípade podania návrhu na odklad exekúcie súdny exekútor nemôže vykonať dražbu dotknutej nehnuteľnosti. Sťažovateľ zastáva názor, že súdna exekútorka v jeho veci postupovala v rozpore so zákonom, a to napriek vedomosti o podanom návrhu na odklad exekúcie. Nezohľadnením tejto skutočnosti okresným súdom došlo k ústavne neudržateľnej interpretácii § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, a teda k porušeniu označených práv sťažovateľa.

8. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozhodnutím okresného súdu, označené rozhodnutie okresného súdu zruší a vráti vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a prizná sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Sťažovateľ súčasne navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým uloží súdnej exekútorke zdržať sa vykonávania schváleného príklepu z dražby

dotknutej nehnuteľnosti konanej 19. decembra 2019 a vydražiteľovi uloží strpieť užívanie tejto nehnuteľnosti sťažovateľom.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy a judikatúra

10. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

16. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

17. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení

nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

18. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy; IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. Z konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

20. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

22. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, čo však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva tiež uviedol, že súdy síce nie sú povinné poskytnúť podrobnú odpoveď na každú uplatnenú námietku (pozri Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, séria A, č. 288), ale z rozhodnutia musí byť zrejmé, že základným otázkam prípadu súd venoval pozornosť (pozri Boldea proti Rumunsku č. 19997/02, 2007).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom namietaným rozhodnutím okresného súdu, ktoré považuje za svojvoľné a arbitrárne z dôvodu, že okresný súd nesprávne posúdil podanie sťažovateľa označené ako doplnenie námietok a súčasne

okresný súd nesprávne interpretoval § 56 ods. 6 Exekučného poriadku vo vzťahu k možnosti vykonať dražbu napriek podanému návrhu na odklad exekúcie a excindačnej žalobe.

24. Ústavný súd, preskúmavajúc namietané rozhodnutie okresného súdu, ktorým boli námietky sťažovateľa ako povinného proti udeleniu príklepu vznesené na dražbe zamietnuté, jeho doplnenie námietok bolo odmietnuté a bol schválený príklep udelený súdnou exekútkou pri dražbe bytu vo vlastníctve sťažovateľa vydražiteľovi za najvyššie podanie, vychádzajúc z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí, dospel k záveru, že sťažovateľom namiataný ústavne nekonformný postup okresného súdu a nesprávna interpretácia príslušných ustanovení Exekučného poriadku nie sú opodstatnené.

25. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd posúdil dodatočné odôvodnenie námietok sťažovateľa proti udeleniu príklepu na dražbe ako podané oneskorene, a preto ich meritórne nepreskúmal. Vo vzťahu k podstate argumentácie sťažovateľa uvedenej vo včas podaných námietkach, v zmysle ktorej súdny exekútor nemal pokračovať v dražbe nehnuteľnosti vzhľadom na podanú žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, ako aj návrh na odklad exekúcie, okresný súd konštatoval, že v súlade s názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 3 M Cdo 20/2010 súdny exekútor môže pokračovať v exekúcii aj po podaní excindačnej žaloby, ak o nej nebolo právoplatne rozhodnuté. Opačný výklad by mal za následok, že by dražbe mohla zabrániť akákoľvek tretia osoba podaním opakovanej alebo nedôvodnej žaloby o vylúčenie veci z exekúcie. Pokiaľ ide o návrh na odklad exekúcie podaný osobou, ktorá podala excindačnú žalobu, okresný súd uviedol, že takýto návrh je táto osoba oprávnená podať, a to z dôvodu, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. V tejto súvislosti okresný súd poznamenal, že odklad exekúcie na základe tohto návrhu povolený nebol.

26. Podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde žalobou na vylúčenie veci z exekúcie podľa Civilného sporového poriadku.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 56 ods. 6 Exekučného poriadku do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného.

Podľa § 57 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu (§ 55).

27. Ako z citovaných ustanovení Exekučného poriadku vyplýva, povoliť odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku mohol okresný súd (do vykonania predmetnej dražby) aj bez návrhu (*ex officio*), teda (v zásade) aj na základe návrhu (resp. informačného podnetu) inej osoby ako povinného, avšak len vtedy, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. V súvislosti s excindačnou žalobou exekučný súd exekúciu zastaví, len ak bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu. To znamená, že len na základe podanej excindačnej žaloby, ak jej nebolo právoplatne vyhovené (v danom prípade bola žaloba podaná jeden deň pred konaním dražby), návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku nemôže vyvolať účinky predpokladané v § 56 ods. 6 Exekučného poriadku (a exekučný súd z tohto dôvodu neodloží exekúciu ani bez návrhu). Predpokladom podania návrhu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (alebo povolenia odkladu exekúcie aj bez návrhu) je totiž očakávanie, že exekúcia bude zastavená, pričom zákonom určeným predpokladom takého očakávania (odkaz na § 57 v § 52 Exekučného poriadku) zase je, že excindačnej žalobe už bolo právoplatne vyhovené. Sumarizujúc okolnosti preskúmvanej veci a zohľadňujúc citované ustanovenia Exekučného poriadku, ústavný súd konštatuje, že postup súdneho exekútora (schválený okresným súdom), ktorý pokračoval v exekúcii a vykonal dražbu bytu vo vlastníctve sťažovateľa napriek podanej excindačnej žalobe (bod 25 tohto odôvodnenia) a bez ohľadu na vecne na podanie takej žaloby nadväzujúci návrh na odklad exekúcie (predchádzajúca časť odôvodnenia v tomto bode), nemožno považovať za nesprávny, resp. ústavne neudržateľný. Iný postup a výklad aplikovaných ustanovení by bol len zdržiavaním exekúcie v rozpore s účelom exekučného konania, ktorým je uspokojenie judikovanej pohľadávky oprávneného.

28. Okresný súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia tiež uviedol, že právny poriadok poskytuje ochranu aj tretej osobe, ak jej nároky boli opodstatnené. V takom prípade sa táto osoba môže v konaní o vylučovacej žalobe po pripustení zmeny petitu domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu, prípadne vydania výťažku od oprávneného, ak bolo rozvrhové konanie skončené.

29. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané nezohľadnenie jeho dodatočných námietok, ktoré ako oneskorene podané okresný súd bez meritórneho preskúmania odmietol, ústavný súd dodáva, že vzhľadom na povahu exekučného konania má prednosť chápanie námietok ako argumentácie uplatnenej priamo na dražbe a nemožno sa preto odvolávať na to, že neskoršie podanie je len ich dodatočným odôvodnením. Bez ohľadu na uvedené okolnosti podania excindačnej žaloby a návrhu na odklad exekúcie treťou osobou (synom sťažovateľa) bola už uplatnená vo včas podaných námietkach sťažovateľa a okresný súd sa s ňou vysporiadal, čím bola požiadavka materiálnej ochrany práv sťažovateľa dostatočne naplnená. Je už nepodstatné, že okresný súd sa s námietkami sťažovateľa nevysporiadal do úplných dôsledkov, pretože počítal len s alternatívou, že tretia osoba návrh na odklad exekúcie nepodá alebo takému návrhu nebolo vyhovené (k podaniu návrhu v súvislosti s excindačnou žalobou sa vyjadruje bod 29 tohto odôvodnenia).

30. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu však primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil.

31. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno

považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

32. Právne hodnotenie veci sťažovateľa realizované okresným súdom nevykazuje znaky svojvoľného rozhodnutia ani rozhodnutia neodôvodneného či vychádzajúceho zo zjavného omylu v skutkových, resp. právnych otázkach. Nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) pritom rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že nie je ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva oprávnenou zasahovať do výsledkov súdneho konania, pokiaľ sú tieto svojimi účinkami zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Z ústavnoprávneho hľadiska teda niet žiadneho dôvodu na spochybňovanie záverov napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 47/2018, ústavný súd konštatuje, že v predmetnom rozhodnutí posudzoval primeranosť vedenia exekúcie predajom nehnuteľnosti za úplne odlišných skutkových okolností, než aké vyplývajú z aktuálnej ústavnej sťažnosti.

33. Na základe uvedeného ústavný súd časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozhodnutím, odmietol pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že v texte ústavnej sťažnosti sťažovateľ neuviedol žiadnu sťažnostnú argumentáciu, ktorá by svedčila o tom, akým spôsobom/konaním malo dôjsť k porušeniu označeného práva. Keďže v tomto smere sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť neodôvodnil [§ 43 ods. 1, § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], ústavný súd ju v časti namietajúcej porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, keďže nemá náležitosti ustanovené zákonom.

35. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu